Sfântul Ioan Gură de Aur despre Lumina Schimbării la faţă

(s.v. 6 august / s.n. 19 august)

Schimbarea la faţă a Domnului, Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos (s.v. 6 august / s.n. 19 august):

https://www.academia.edu/43903935/Schimbarea_la_Fa%C5%A3%C4%83_a_Domnului_Dumnezeului_%C5%9Fi_M%C3%A2ntuitorului_nostru_Iisus_Hristos_6_august_

https://archive.org/details/schimbarea-la-fata

***

Materiale despre Schimbarea la faţă a Domnului:

https://independent.academia.edu/emystea/Schimbarea-la-Fa%C5%A3%C4%83-a-Domnului

https://archive.org/details/@steaemy?query=Schimbarea+la+fa%C5%A3%C4%83+a+Domnului

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=fa%C5%A3%C4%83+a+Domnului

&&&

„ Iisus a luat cu Sine pe Petru şi pe Iacov şi pe Ioan, fratele lui, şi i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Şi S-a schimbat la faţă, înaintea lor… ” (Matei 17, 1-2)

Pentru ce a luat Domnul cu Sine numai pe cei trei apostoli? Pentru că ei întreceau pe toţi ceilalţi.

Petru se deosebea şi prin aceea că iubea foarte mult pe Domnul, Ioan prin aceea că era foarte iubit de Domnul, iar Iacov prin răspunsul ce-l dăduse împreună cu fratele: „***Putem bea paharul***” (Matei 20, 22). Şi, în afară de aceasta, prin fapta sa, căci Iacov, într-adevăr, a făcut ceea ce adeverise prin acel răspuns, pentru că el a fost atât de nesuferit pentru iudei, ***încât Irod a crezut că-şi va dobândi cinstea lor, dacă-l va omorî*** (Fapte 12, 1-3).

Dar pentru ce a îngăduit Domnul să se arate Moise şi Ilie?

S-ar putea aduce multe motive,

- *dar primul este următorul:* ***Unii oameni ziceau că Hristos este Ilie, alţii că este Ieremia, sau altul din proorocii cei vechi, de aceea a trebuit să se arate lângă Hristos cei mai însemnaţi dintre trimişii dumnezeieşti ai Vechiului Testament, spre a arăta ce deosebire mare este între Domnul şi slujitorii Săi, şi pentru ca Petru, cu dreptate, să poată avea laudă de la Domnul când L-a numit Fiu al lui Dumnezeu.***
- *La acest motiv se mai adaugă şi al doilea, că iudeii deseori înfruntau pe Hristos că încalcă Legea şi huleşte pe Dumnezeu, pentru că El Îşi însuşea vrednicia dumnezeiască, pe care, ziceau ei, nu o merita. Ei ziceau: „**Acest om, care nu păzeşte sâmbăta, nu este de la Dumnezeu**” (Ioan 9, 16); şi iarăşi: „**Nu pentru lucru bun aruncăm cu pietre asupra Ta, ci pentru hulă şi pentru că Tu, om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu**” (Ioan 10, 33). Spre a arăta că amândouă învinovăţirile proveneau din neştiinţă, şi Hristos era nevinovat de amândouă, adică El nu era nici încălcător al Legii, nici hulitor de Dumnezeu atunci când Se numea pe Sine asemenea cu Dumnezeu, de*

aceea a trebuit să-L înconjoare cei doi bărbaţi ai Vechiului Testament, care au strălucit tocmai în aceste două puncte.

Moisi a dat Legea, iar iudeii trebuiau să tacă aici, că Moisi n-ar fi trecut cu vederea ca aceasta să fie încălcată şi, desigur, n-ar fi arătat stimă călcătorului Legii şi vrăjmaşului Dătătorului de Lege. De asemenea, ei trebuiau să ştie că Ilie, acest râvnitor pentru cinstea lui Dumnezeu, nu s-ar fi arătat la chemarea lui Hristos, dacă Acesta S-ar fi ridicat împotriva lui Dumnezeu şi cu nedreptate S-ar fi numit pe Sine Dumnezeu şi deopotrivă cu Tatăl.

- *Dar este şi un al treilea motiv pentru care Moisi şi Ilie s-au arătat alături de Hristos. Care este acela?* ***Pentru ca apostolii să cunoască că El are putere peste moarte şi peste viaţă, de aceea a trebuit să se arate lângă Dânsul Moisi, cel de mult mort, şi Ilie, cel ce nu era încă mort (Ilie a fost luat la cer fără a muri).***
- *Încă şi alt motiv vede evanghelistul Luca:* ***Spre a arăta slava crucii şi pentru a îmbărbăta şi a ridica duhul lui Petru şi a celorlalţi, care se temeau încă de patima Lui.***

Hristos a ales pe cei doi, pe Moisi şi pe Ilie, încă şi pentru fapta cea bună pe care El mai cu seamă o cerea de la cei care trebuiau să fie lângă Dânsul; pentru că El a zis: ***„Cel ce voieşte să vină după Mine, să-şi ia crucea sa şi să urmeze Mie" (Matei 16, 24).*** De aceea a adus acum pe cei doi, care, pentru porunca lui Dumnezeu şi pentru poporul cel încredinţat lor, au murit de mii de ori.

- *Fiecare din ei şi-a jertfit viaţa, şi tocmai prin aceasta au dobândit viaţa cea adevărată. Şi unul şi altul s-au împotrivit cu statornicie: unul împotriva egiptenilor, altul împotriva lui Ahav şi a altor oameni nemulţumitori şi nestatornici.*
- *Amândoi au fost în cea mai mare primejdie din partea celor pe care ei îi mântuiseră, amândoi au voit să abată pe oamenii lor de la închinarea la idoli şi amândoi păreau a fi neînsemnaţi.*
- *Unul avea o limbă greoaie şi un glas slăbit - Moisi (Ieşirea 4, 10); celălalt părea ţărănos.*
- *Amândoi erau foarte săraci, că Moisi nu avea nimic şi nici Ilie nu avea altceva decât cojocul pe care dormea.*

Şi toate acestea le-au făcut şi le-au răbdat în Vechiul Testament, când încă nu dobândiseră aşa de multă putere minunată.

Dacă Moisi despărţea marea, Petru a umblat pe mare, putea să mute munţii, izgonea diavolii cei sălbatici, vindeca toate bolile, chiar şi umbra sa făcea minuni mari şi a întors la credinţă toată lumea. Şi dacă Ilie a sculat un mort, Petru a sculat sute.

Moisi şi Ilie au trebuit să se arate şi pentru aceea că Domnul a voit ca ucenicii Lui să urmeze râvna acelora în povăţuirea poporului, statornicia şi tăria lor şi să fie plini de iubire ca Moisi şi râvnitori ca Ilie şi tot la fel să se îngrijească de popor.

- *Unul dintre ei – Ilie – a suferit foamete trei ani pentru poporul israelit (III Regi 17, 1), iar celălalt a zis: „**iartă-le lor păcatele, iar dacă nu, atunci şterge-mă şi pe mine din cartea Ta!**” (Ieşirea 32, 32).*

Despre toate acestea a amintit Domnul ucenicilor Săi, şi, prin arătarea lui Moisi şi a lui Ilie, ei trebuiau nu numai a-i ajunge pe aceştia, dar şi a-i depăşi.

Când, de pildă, ucenicii, urmând lui Hristos, au zis: „***Doamne, voieşti să zicem să se pogoare foc din cer?***” (Luca 9, 54), Iisus le-a răspuns împotrivă: „***Nu ştiţi, oare, fiii cărui duh sunteţi?***” (Luca 9, 55), şi prin aceasta i-a îndemnat, potrivit cu harul cel mai înalt, ca să ierte nedreptatea suferită.
Ilie şi Moisi erau mari pentru timpul lor, dar de la apostoli Domnul cerea o desăvârşire mult mai mare.

⇒ *Ei nu au fost trimişi numai la egipteni, ci în toată lumea, care era mai rea decât egiptenii.*
⇒ *Ei nu aveau a grăi către Faraon, ci a se lupta cu diavolul, adevăratul tiran al răutăţii.*
⇒ *Ei erau datori să-l lege pe acela şi să-i răpească toate armele, şi ei au făcut aceasta despărţind nu Marea Roşie, ca Moisi, ci marea cea monstruoasă, mult mai grozavă, a nedumeririi, prin mijlocirea Toiagului din rădăcina lui Iesei (adică prin Iisus Hristos).*

Moartea, sărăcia, dispreţul şi miile de rele sunt lucruri care umplu de groază pe oameni. Apostolii se temeau atunci de toate acestea mai mult decât iudeii de Marea Roşie, însă Hristos i-a învăţat să fie curajoşi împotriva acestor rele şi plini de siguranţă să treacă peste ele cu picioarele uscate. ***Spre a-i întări, El a poruncit să se arate cei mai străluciţi bărbaţi ai Vechiului Testament.***

„***Bine este nouă să fim aici***”. Petru ştia că Domnul va merge în Ierusalim şi va pătimi acolo şi se temea şi tremura pentru Dânsul, însă după reproşul acela: „***Mergi***

înapoia Mea, satana!” (Matei 17, 23), el n-a mai cutezat a zice către Domnul „Fie-Ţi milă de Tine”, de aceea, el rosteşte cam aceeaşi idee, cu alte vorbe: „***Bine este nouă să fim aici***”.

Căci muntele şi latura aceea nelocuită i se părea lui a da siguranţă, încă şi mai sigur i se părea lui ca Domnul să nu meargă în Ierusalim, ci să rămână acolo de-a pururi. De aceea vorbeşte el de corturi. Dacă noi le-am avea pe acelea, gândea el, nu ne-am mai duce în Ierusalim, şi, neducându-ne acolo, Domnul nu va muri.

Pentru aceasta el a zis: „Bine este nouă să fim aici”, unde sunt şi Moisi şi Ilie, dintre care unul, la nevoie, a pogorât foc din cer; celălalt s-a acoperit de nori când a vorbit cu Domnul. Dacă noi vom rămâne aici, nimeni nu va şti unde suntem. Vezi dragostea cea înfocată pentru Iisus? Nu gândi că îndemnul său nu era cel mai potrivit, ci gândeşte numai ce dragoste avea el pentru Hristos. El adaugă: „***Dacă voieşti, voi face aici trei colibe: una Ţie, una lui Moisi şi una lui Ilie***”.

Ce zici, Petre? Oare, nu tu, nu de mult, ai fost primul care ai deosebit pe Domnul de slugi când ai zis: „***Tu eşti Fiul lui Dumnezeu Celui viu***” (Matei 16, 16), ***iar acum Îl pui în acelaşi rând cu slugile, cu Moisi şi cu Ilie?*** Iată cât erau de nedesăvârşiţi înainte de moartea Domnului!

Chiar dacă Tatăl a descoperit lui Petru că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, el însă nu a ţinut minte această descoperire şi s-a buimăcit de groază. Evanghelistul Marcu, cu dreptate adaugă: „***El nu ştia ce grăia***” (Marcu 9, 6), la fel şi evanghelistul Luca, care zice: „***Ei erau cuprinşi de somn***” (Luca 9, 32). Spaima ce îi cuprinsese pentru această vedenie el o numeşte somn. Ochii lor se întunecaseră de lumina cea peste măsură, însă nu era noaptea, ci ziua, şi numai strălucirea razelor a îngreuiat ochii lor.

Ce s-a întâmplat apoi? Însuşi Hristos nu vorbeşte nimic, nici Moisi, nici Ilie, doar Acela care este mai mare decât toţi, Tatăl, ridică glasul Său din nori, şi pe când vorbea, i-a învăluit un nor luminos.

Când Domnul îngrozeşte, Se arată în nor întunecat, precum s-a întâmplat în Sinai, aici El însă n-a voit să îngrozească, ci să înveţe, de aceea norul era luminos. Tatăl a strigat: „***Acesta este Fiul Meu Cel iubit***”. Ca să nu se poată cineva îndoi despre cine este vorba, Moise şi Ilie s-au făcut nevăzuţi, când s-a sfârşit glasul acela.

Dar ce a voit Domnul să zică prin acele cuvinte?

- *Dacă Acesta este Fiul Meu Cel iubit, nu te teme, o, Petre, că tu cunoşti puterea Lui şi eşti convins că El iarăşi va învia!*
- *Dacă tu nu ştii aceasta, apoi îmbărbătează-te pentru glasul Tatălui, căci dacă Dumnezeu este puternic, precum şi este cu adevărat, apoi dovedit este că şi Fiul este puternic precum Tatăl.*
- *Dacă El este Fiul Cel iubit, nu te teme, căci nimeni nu părăseşte pe* cel iubit. *Nu te teme, căci dacă şi tu iubeşti pe Domnul foarte mult, Dumnezeu Tatăl Îl iubeşte şi mai mult.*

„***Întru Dânsul am binevoit***", zice Dumnezeu Tatăl. Nu Îl iubeşte doar pentru că L-a născut, ci şi pentru că El este întru-totul deopotrivă cu Tatăl şi de aceeaşi voie.

Aşadar, aici este un întreit motiv de iubire: Pentru că El este Fiul Său, Fiul Său Cel iubit şi El are întru Dânsul bunăvoinţa Sa.

„***Pe El să-L ascultaţi***", ***adică: „Dacă El voieşte să moară pe cruce, nu te împotrivi".***

„Şi pogorându-se ei de pe munte le-a poruncit lor Iisus, zicând: Nimănui să nu spuneţi ceea ce aţi văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morţi".

Căci cu cât se vor povesti despre El lucruri mari, cu atât mai mult mulţi vor primi greu credinţa şi scandalul ce se va face la cruce mai mult va spori. Pentru aceea, ei trebuiau să tacă. Iar când El a adăugat „până după Înviere", a arătat totodată şi motivul pentru care trebuiau ei să tacă şi a arătat şi timpul cât de îndelung să tacă.

Desigur, fericiţi au fost cei trei apostoli care au văzut pe Domnul strălucind pe munte.

Dar şi noi, numai dacă vom voi, putem să vedem pe Iisus strălucit, nu ca dânşii pe munte, ci încă şi mai strălucit.

Atunci, fiind cu ucenicii Săi, S-a arătat numai într-o astfel de strălucire pe cât ei suportau, dar la sfârşitul veacurilor, El va veni întru deplina strălucire a Tatălui, şi înconjurat nu numai de Moisi şi Ilie, ci şi de nenumărata oştire a îngerilor, a arhanghelilor şi a heruvimilor. Amin.

În timpul Schimbării la Faţă, glasul din cer nu a rostit altceva decât: „***De El să ascultaţi***". ***De ce aşa ? Pentru că a fost arătat totodată, pe viu, şi rodul ascultării, ca şi cum Părintele ceresc ar fi grăit: „Vreţi să ajungeţi la măsura asta?***

Ascultaţi ceea ce El vă va spune şi vă va porunci; şi dacă veţi merge pe drumul Lui, veţi intra fără îndoială în tărâmul luminii, care nu vă va înconjura din afară, ci va ieşi dinlăuntrul vostru, ţinându-vă totdeauna într-o astfel de stare, că toate oasele voastre vor cuvânta: „Bine este nouă să fim aici”.

Vă va umple cu prisosinţă lumina bucuriei, lumina blândeţii, lumina cunoştinţei; toate durerile voastre se vor depărta, neorânduielile patimilor vor pieri, minciuna şi rătăcirea, se vor risipi. Veţi deveni fiinţe cereşti pe pământ, veţi deveni fii ai lui Dumnezeu din fii ai tinei, veţi deveni moştenitori ai fericirii veşnice din făpturi stricăcioase.

Atunci, totul va fi al vostru, fiindcă voi înşivă veţi fi ai lui Hristos. Cel ce iubeşte pe Hristos Domnul va fi iubit de Tatăl şi Amândoi vor veni la el şi locaş la el vor face. Iată lumina Schimbării la faţă.

(Extras din cartea: Şaizeci şi patru cuvinte sau predici ale celui dintru Sfinţi, părintelui nostru Ioan Hrisostom - LXIV. Cuvânt la 6 august, Schimbarea la faţă)